

anden Side, undtagen deraf, at man allerede i Maret 1851 var bleven vaer, at Rævene vare mere gavnlige end skadelige, og at man derfor vilde gjøre vel i ikke at aabne den Vej til hærligere Formindskelse af deres Antal, som just nu ved denne Leilighed tilsigtes aabnet med de omhandlede Ord i Slutningen af det foreliggende Lovforslags § 1.

Indenrigsministeren ad interim: Jeg kan ikke tilraade at vedtage det af Udvalget stillede Endringsforslag. Det er jo saa, at der virkelig ved Loven med Hensyn til Jagten gives Forffjellige en Ret, som de ikke for Dieblisset ere i Besiddelse af; det skal jeg villigt indrømme, thi jeg skal med Hensyn til Forstaaelsen af Ordene i Loven ganske henholde mig til, hvad den værende sidste Tale bemærkede. Jeg kan imidlertid ikke finde det saa særdeles betænkeligt. Allerede efter § 14 i Loven af 25de Marts 1851 er der jo givet Tilladelse til at fange Ræve, rigtignok i Gaardene og Husene og kun ved Fælde; men jeg kan dog ikke troe, at denne Udvidelse til at kunne dræbe dem med Skydevaaben skulde have saa overordentlig stor eller gennemgribende Indflydelse. Det maa ialtsald overveies ved Afgjørelsen af dette Spørgsmaal, at der her kun er Tale om de store Jagtdistricter. Der er egentlig kun Tale om Fæstegodsset; paa Selveiergodsset vil denne Bestemmelse ikke komme til at udøve nogen som helst bethdelig Indflydelse (Ord føreren: Maa jeg bede om Ordet!); der vil det efter min Mening ikke have væsentlig Betydning, men det forekommer mig, at Ræven ogsaa bør være lige for Loven, og at der ikke er Anledning til særdeles at værne om Fæstegodssets Ræve og ødelægge dem paa Selveiergodsset. Hvorom Alting er, er man i det andet Thing, hvor man har havt stor Betænkelighed ved i det Hele at gaae ind paa denne Lov, kun gaaet ind paa den, idet man har gaaet ligesom en lille Erstatning i denne Tilføjning (Hør! Hør!). Det er altsaa meget tvivlsomt, hvorvidt

man overhovedet vil gaae ind paa Loven, naar den vender tilbage til det andet Thing i en saadan forandret Skikkelse. Der er altsaa at overveie, hvorvidt man, selv om man anseer denne Lov for at indeholde en Ulempe, dog vil finde, at den, sammenlignet med den nærværende Tilstand, vil tilvejebringe en bedre Tingenes Tilstand med Hensyn til Jagten i det Hele, og i denne Henseende troer jeg, at man maa være enig om, at Loven dog er at foretrække, selv naar man siger, at denne Bestemmelse i § 1 er en slem Plet. Naar man nu ikke kan faae Loven uden denne Skønhedsplet, er det at overveie, om man ikke hellere skal tage den med denne. I den Henseende maa jeg navnlig lægge Vægt paa Bestemmelsen i § 2, som efter min Mening er overordentlig vigtig for Bevarelsen af Jagten. Jeg kan kun finde det usorstandigt at gjøre en saadan Indskrænkning i Eierens Rettighed, at han ikke, naar han gjerne vil leie sin Jagt bort for længere Tid, er istand dertil. Jeg vil deels i § 2, deels i de øvrige Bestemmelser i denne Lov, see et Vederlag for det Rævetag, der muligt kan opstaae paa Fæstegodsset. Vi ere desuden nu rykkede langt frem i Sessionen, saa at Den, der sætter Pris paa denne Lov, ikke skal udsette den for Fare ved at lade den vende tilbage til det andet Thing, hvor der egentlig ikke just er noget rigtig godt Hjertelag for den. Og det kunde let være, at naar dette Endringsforslag blev vedtaget, vilde man være meget glad ved at kunne benytte Leiligheden til heelt at blive fri for Loven.

R e t t e l s e .

Nr. 154, Sp. 2438, Lin. 19 f. o.: „man drager en Linie . . . mod Nordvest“; læs: „man fra Fredericia og Horsens drager Linien mod Vest“